

Una adoradora en èxtasi s'acosta tant com pot al president de la Generalitat. Ell rep el seu tribut amb camaraderia.

Llaor al cèsar

Ni el seu venerat Julio Iglesias hauria aconseguit tanta devoció: Eduardo Zaplana va ser adorat fins a l'últim extrem pels votants populars de València en la gala de la victòria del 12-M. Aquesta és la crònica d'allò que feien, vestien i bevien.

No miraven Eduardo Zaplana com al president de la Generalitat Valenciana. Més aviat se'l menjaven amb els ulls com a un ídol de la cançó melòdica estil Luis Miguel; o com a Pelé, en els seus temps; o com a un líder religiós; o com al més atractiu *boy* d'un espectacle sexi per a comiats de solteres; o com al vell col·lega que ha acabat convertint-se en el número u i desperta, inconteniblement, tanta admiració i respecte com enveja. Passió, fervor, anhel, desig, èxtasi, satisfacció: rendida pleitesia al poder absolut, tan sensual, tan intens... això transmetien les mirades –en major

o menor grau, segons el gènere sexual i l'edat dels que miraven– d'aquells centenars de congregats (sobretot, o joves o vells, hi havia poca edat intermèdia) el diumenge a la nit al saló de bodes Alameda Palace de València. No eren mirades solemnes. Eren mirades devotes. Damunt de l'escenari del local no hi havia el president. Hi havia E-DU-AR-DO, la plasmació antropomòrfica de tot allò que voldrien ser, o tenir al seu costat, aquells adoradors d'ascendència *pija* –o que intentaven fer que la tenien, perquè d'això també abundava– vestits a imatge i semblança dels consellers i directors generals

del govern de la Generalitat, o dels fills d'aquests. És a dir, vestits, per regla general de manera tan petulant i previsible (de vegades coenta) que donava cert vertigen mirarlos (i olorar-los) tots plegats... sobretot sabent que *aquells* eren els seus millors vestits! (i perfums!)

“Ara sí”, era la frase més repetida quan Zaplana anunciava els aclaparadors resultats del PP al País Valencià i a la resta de l'estat. “Ara sí”, i els adoradors s'empassaven un glop de gin tonic –segons un dels cambres, la beguda més consumida en aquell temple de fidels– mentre feien cara –potser ajudats per la ginebra– de conver-

tir-se, gràcies a aquest triomf electoral, també una mica en eduardos.

Les passades eleccions generals, el PP valencià va mostrar gran arrogància durant la nit electoral després de saber que el seu partit havia guanyat. Es comportaven com el qui presumeix quan ha lligat amb una nimfa de primera que se li ha resistit molt de temps. Francesc Camps, el cap de llista al Congrés per València, la nit del 12 de març, en les primeres entrevistes que va concedir, anava més o menys en aquest pla, degradant l'oposició socialista amb comentaris despectius. Però quan Zaplana va sortir a l'escenari del Palace, acompanyat per Camps i pel cap de llista al Senat, Pedro Agramunt (qui un dia, abans que l'huracà Zaplana l'arrasara, fou aspirant del PP a la Generalitat), el missatge era un altre. Era: no volem fanfarronejar per haver-nos lligat un bombonet encara millor, sinó mostrar-nos exultants del nostre atractiu, però també, tranquils, col·laboradors, fins i tot comprensius, amb els qui no ens arriben a la sola de la sabata. Era: no és necessari que ofenguem els altres perquè siguem els més guapos. Senzillament, ho som i ho sabem i ho acceptem... perquè ens ho mereixem. Era: hem d'escampar la mateixa actitud ferma i orgullosa, però oberta, que Aznar escampava a Madrid.

No obstant això, el president Zaplana, tot ell americana fosca i color de pell colrat (Camps l'imitava en aquestes dues coses i en moltes altres) va fer certes concessions en el seu parlament davant els vassalls perquè aquests pogueren realitzar-se donant uns saltets sobre el cadàver de les altres forces polítiques. Així, va qualificar de "rècord històric" la victòria conservadora al País Valencià, i va propiciar que es comunicaren en veu alta els resultats del PSOE i EU (mentre els fidels cridaven: "fora! fora" i "uuuuuh, uuuuuuuuh", alternant amb "Eduardo artista!", "president-te", "torero", "guapo" i "reguapo") perquè el dipòsit d'adrenalina dels adoradors no patira massa retenció de líquids. Però al cap de poc va insistir a anunciar que l'endemà, ell i el seu govern ja

havien d'estar treballant, no només per als que els havien votat, sinó —i hi va posar èmfasi—, "per tots els valencians". Allí hi era el líder Zaplana, més que mai, zaplanant-ho tot.

Mentre alguns simpatitzants com l'antic president del València CF Paco Roig, a peu d'escenari, feien comentaris tan insondables sobre la victòria com aquest, "allò que està bé, és bo, i cal consolidar-lo", Rita Barberà, amb vestit roig,quina ironia, pujava a l'escenari i baixava després. I tornava a pujar i tornava a baixar, mentre el públic pregava "que parle, que parle, que parle!". Finalment, Rita, va pujar de nou i es va llançar a l'arena, aportant, com sempre, un to més populista que el president de la Generalitat. L'alcaldeessa va donar les gràcies als qui els havien votat, però com Zaplana, va tenir en compte els qui no ho havien fet, dient: "també els donem les gràcies, també per ells anem a treballar". I molt hàbilment, va fer una cosa que el president, en les altures, havia obviat: donar les gràcies als joves, en primera filera, es movien inquietos, excitats i amb els ulls iridiscentos com si estigueren en un concert de Christina Aguilera. Els va dir: "sou el futur", i esclataren de goig cridant com si els haguera tocat la loteria.

Rita va baixar definitivament. Alguna gent abillada amb pentinat i bruses falleres, contemplant-la

caminar fent tombs entre ells, aguantaven la llàgrima emocionada davant de tanta (suposada) glòria a la mà. Una dona no ho va poder resistir. Era Mayren Beneito, la directora del Palau de la Música, la-sempre-Barbie, irredempta estètica del look d'aquesta nina, malgrat la seua edat ben madura.

—Ay Rita, he llorado. He llorado, Rita! —confessava a l'alcaldeessa.

Després, vingué la recepció VIP, al pis superior del Palace. Dos gorilles ocasionals només deixaven entrar per la porta la premsa acreditada. No obstant això, molts espontanis s'hi esquitllaren. Entre ells, dues pijetes d'un poble metropolità que havien anat a València per veure en directe Zaplana. Quan arribaren dalt, ell ja no hi era. Les úniques cares conegudes eren la de la directora de promoció cultural Consuelo Ciscar (semblava avorrida), i la del seu home, el conseller de Treball Rafael Blasco, que mantenia un mig somriure. Les jovenetes es miraren:

—Ell no hi és. Ací no fem res.

—Això és que ja se n'ha anat al pub on fan la festa per la victòria.

I se n'anaren cap allí. Al cap de poc, se'n van anar molts més. O, almenys, aquesta intenció duien. Havien consumit un gran estimulants. Es diu poder.

Joan M. Oleaque